

henved et Minut var der gravstille i Stuen. Saa rejste Præsten sig i hele sin stumpede Majestæt, skød sin Stol tilbage og sagde:

„Jeg skal alvorligt anmode dig om fremtidigt at forskaane os for den Slags Scener.“

Hvorpaa han skred ud af Stuen og ind til sig selv sammen med sin Kone, der fulgte ham med forfærdet Mine.

Per fik sin Vogn forspændt, og kort efter kørte han og Inger ud af Gaarden uden at have taget Afsked. Som i en Taage havde han et kort Nu set Ingers dødblege Ansigt ovre paa den anden Side af Bordet derinde i Dagligstuen, og dette Syn havde faaet ham til at besinde sig. Siden havde han ikke turdet se paa hende, og der blev under hele Hjemkørselen heller ikke talt. Men han kunde mærke, hvordan hun trods sin svære Indpakning sad i Kuldegysninger, saa hele Vognsædet rystede derved.

Da de naaede hjem, blev hun roligere. Ikke alene tillod hun, at han hjalp hende af Kørekaaben, hun bad ham endog selv om at hænge den op paa Knagen for hende. Saa gik hun ind i Barnekammeret for at høre til Børnene og gjorde derpaa sin sædvanlige Aftenrunde i Huset.

Per søgte ind i sit eget Værelse og tændte Lampen. Da han skulde sætte Glasset paa, mærkede han, at ogsaa han rystede. Saa anbragte han sig i sin Skrivebordsstol med en Avis og ventede i angstfuld Spænding paa, hvad der vilde følge.

En halv Snes Minutter efter hørte han Inger gaa inde i Sovekammeret, og efter endnu en lille Tids Forløb kom hun ind — til hans Overraskelse halvt afklædt i Underskørt og Frisertrøje.

„Du ser, at der igen er bleven redt til dig herinde,“ sagde hun, idet hun rettede paa hans Hovedpude. „Det er vel efter dit Ønske?“

„Ja Tak — det er godt,“ sagde han bag sin Avis.

„Ingeborgs Hoste er forresten meget bedre.“

Hertil svarede Per ikke noget.

Saa satte Inger sig i Gyngestolen henne i Krogen ved Kakkelovnen, og de var en Tid tavse begge to.

„Ja, Per — nu maa vi jo alligevel gøre Alvor af at komme herfra,“ begyndte hun saa.